

Jancsi és a Tulipán királyság

Volt egyszer egy tulipán, tulipánból paprika, paprikából Jancsika. Így kezdődik a mondóka.

Élt egyszer egy kis falucskában egy kosárfonó család. Volt egy fiuk, Jancsi, aki nagyon szerette a meséket. Édesanyja és édesapja kosárfonás közben mesélt minden nap, Jancsi pedig élvezettel hallgatta.

Egy nap a Tulipán királyság udvarában vásárt rendeztek. Jancsi apukája is elment a vásárra. Egy szekérre felrakta a fűzfavesszőből készült kosarakat, a tarisznyájába hamuban sült pogácsát tett, majd elbúcsúzott a családjától. Amikor az udvarba ért, kipakolta az áruját egy asztalra. Kis idő múlva, a szomszédjában termett egy csúf, öreg banya, aki bájtalt és varázsfözeteket árult. Ott állt mellette a fia is, aki igen elbűvölő, daliás legény volt.

Déltájban megjelent a királyi család. A királylány olyan gyönyörű volt, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem. Megtetszett a banya fiának a királykisasszony, ezért utána iramodott és megszólította:

- Szépséges lány légy a feleségem!

De a lány rá se hederített, mert az ő szíve már másé volt. A fiú mérges lett és elpanaszolta a történeteket az anyjának. Erre a banya úgy megharagudott, hogy elátkozott mindenkit, aki az udvarban volt, köztük a kosárárust is.

Telt múlt az idő, de Jancsi édesapja nem érkezett haza a vásárból. Az emberek mesélni kezdtek az elátkozott királyi udvarról. Jancsi édesanyja fülébe is eljutott, nagyon elkeseredett. Kitalálta, hogy egy mese képében mondja el a fiának a történetet. Jancsi nagy örömmel hallgatta ezt a mesét is. De amikor megtudta, hogy az édesapja nem fog hazatérni, akkor úgy döntött, hogy nem akar több mesét hallani, hiszen az apja meséit szerette a legjobban.

Ahogy Jancsi egyre nagyobb lett, felnőtt legénnyé vált és nagyon szerették a helybéliek. Egy napon kiment sétálni a közeli erdőbe. Egyszer csak egy különös hangot hallott. Elindult a hang irányába. Talált egy barlangot és bement. Ragyogó fényt látott a távolban. Haladt a fény felé, majd egy réten találta magát. A rét teli volt csodaszép pillangókkal, zümmögő méhecskékkal. Közepén állt egy hatalmas tölgyfa. Közelebb ment és látta, hogy a fán van egy nagy odú, ami rettenetesen koszos. Hirtelen megszólalt a fa:

- Segítség rajtam! Takarítsd ki az odút! Jó tett helyébe jót várj!

A fiú megtette, amit a fa kért. Szépen kitakarította az odút, csak úgy csillogott-villogott.

- Köszönöm édes fiam! Mielőtt odaadnám a jutalmadat, elmondanék neked egy mesét.

Jancsi azt vette észre, hogy ez ugyanaz a mese, amit az édesanyjától hallott gyerekkorában.

- De hiszen ezt a történetet én ismerem, édesapám is ott volt, amikor a baj megtörtént. - kiáltott fel Jancsi. - Nagyon szeretném őt megtalálni!

- Segítek neked megtörni az átkot. – mondta az öreg tölgyfa. – Tudd meg, hogy egykoron ezen a helyen volt a Tulipán királyság udvara. Fogadd el tőlem ezt a három makkot, segítségedre lesznek az utadon. Először menj el a banyához, aki a környék legsötétebb és legmagasabb hegyének a tetején él. Ott találsz egy kis mókust bezárva. Szabadítsd ki és ő mindenben segíteni fog neked. Indulj minél hamarabb! Járj szerencsével!

- De lenne még kérdésem – mondta Jancsi – édesanyám meséje egy királylányról szólt, te pedig kettőről meséltél.

- Mindent megtudsz a maga idejében. Most menj, mert szorít az idő! Amint lehull az utolsó makk az ágaimról, az átok örökké tartani fog.

Azzal a fiú kiment a barlangból. Amint kiért, már messziről látszódott a sötét hegy.

Ment mendegélt, míg a sötét hegy lábához nem ért. Elindult felfelé a hegyen, miközben ballagott, egyre forrósodott a talaj a lába alatt. Egy idő után annyira meleg lett, hogy elkezdett futni, de így sem lett jobb. Eszébe jutottak a makkok, amit a tölgyfától kapott. Elővette az

egyiket és megrázta. A makkból rengeteg víz tört ki. Annyi, hogy lehűtötte a talajt és így tovább tudta folytatni az útját.

Hirtelen nagy rengeteg erdőbe ért, ahol hatalmas fák álltak és hosszú ágaik voltak. Az ágak elkezdtek mozogni és elkapták Jancsit. A fiú kapálódzott, próbált kiszabadulni, de sehogy sem sikerült neki. A mozgolódás közben kiesett egy makk a zsebéből, ami leesett a földre és karddá változott. Eszébe jutott az egyik mese, amit a szüleitől hallott, egy bátor hercegről, aki csak annyit mondott a kardjának, hogy „Hopp!” és a kard életre kelt, anélkül, hogy hozzáért volna. Jancsi úgy döntött kipróbálja, elkiáltotta magát „Hopp!” és a kard engedelmeskedett. Elvágta a fa ágait, amitől kiszabadult, felkapta a kardot és újra elfutott.

Addig menekült, amíg a banya barlangjánál nem találta magát. Összeszedte minden bátorságát és bement a barlangba. Nagy volt a sötétség. Azt gondolta, hogy milyen jó lenne egy kis világosság. A kard elkezdett halványan ragyogni. Ahogy haladt célja felé érezte, hogy egyre hidegebb lesz. Hirtelen egy vékonyka csilingelést hallott, közelebb ment és látott egy kis mókust egy ketrecbe zárva. Épp a ketrecet rázza, hogy valaki meghallja őt és segítsen neki kiszabadulni. A mókus észrevette a kard fényét és megszólalt:

- Kérlek, segíts rajtam, siess, amíg a banya vissza nem ér! Vágd el ezt a láncot és vigyél ki innen!

Jancsi azonnal elvágta a láncot, megfogta a ketrecet és futott, ahogy a lába bírta. Mikor kiértek a barlangból, a kis mókus mondta, hogy van egy rövidebb út, ahol nincs csapda, azon az úton kezdtek el tovább menekülni. Miután leértek a hegyről, egy csodaszép tisztáson álltak meg. Jancsi kiszabadította a mókust, és megkérdezte tőle, hogyan került ide. Erre a mókus azt válaszolta:

- Engem elátkoztak, valójában egy királylány vagyok. Meg akarom találni a családomat. Egy eldugott réten állt az otthonunk. A vár mellett pedig állt egy tölgyfa. Az egyik vásári napon épp sétáltunk a családommal, amikor megjelent egy banya a fiával. Mivel elutasítottuk a fiát, a feldühödött banya mindenkit elátkozott, aki az udvaron volt.
- Találkoztál akkor ott egy kosárárussal? – kérdezte a fiú
- Igen, nagyon kedves volt és gyönyörű kosarakat árult.
- Nekem ő volt az apám. Mond csak a többi ember hová tűnt?
- A várat a banya, e mögé a hegy mögé rejtette el és az embereket tulipánokká változtatta. A várat egy átok védi, de amint lehull a tölgyfa utolsó makkja, az udvar népét soha többé nem tudjuk megmenteni és én és a családom örökre mókusok maradunk.
- Hol van a többi mókus?
- Ők a várban vannak, de én kiszabadultam egyik nap. Sajnos a banya észrevett és betett ebbe a ketrecbe. Szerencsére jöttél te és kiszabadítottál, amiért nagyon hálás vagyok. Sajnos nem tudom, hogyan lehetne megtörni az átkot. Ezt a banya sosem emlegette.

Éppen elhatározták, hogy megpróbálnak bejutni a várba, amikor hirtelen előttük termett a banya és a fia.

- Azt hiszitek, hogy le tudtok engem győzni? Látom a forró talajt és a fák ölelését túlélted, de a sárkányomat nem tudod legyőzni. - rikácsolta a csúfság.

Ebben a pillanatban ott termett egy hétfejű sárkány. Jancsi előkapta a kardját és rárohant a sárkányra. Látszott, hogy a lény sokkal erősebb, mint Jancsi. Egyszer csak a sárkány felüvöltött, mert a mókus beleharapott a szárnyába. A fiú meglátta az esélyt a támadásra és levágta egyszerre 3 fejét. Az állat megrázta magát és a mókus a földre zuhant. Jancsi olyan dühös lett, hogy levágta a maradék 4 fejét. A banya és a fia hirtelen köddé váltak.

Ahogy eltűntek a kis mókusból egy csodaszép lány lett. Úgy gondolták, hogyha a lány visszaváltozott, akkor a várról is eltűnt az átok. Gyorsan visszamentek a tölgyfához. Csakhogy amikor visszaértek se a vár, sem pedig az emberek nem voltak ott, csak a magányos fa.

Nagyon megijedtek, nem tudták mi tévők legyenek. Ekkor azonban a fa megszólalt:

- Rázd meg a harmadik makkot!

Jancsi úgy tett.

Egyszeribe kiszállt belőle egy kis tündér.

- Mit kívánsz Jancsi? – kérdezte kedvesen a tündér.
- Törjön meg a banya átka! – felelte a fiú.

A kis tündér suhintott a pálcájával, azzal el is tűnt. Ekkor megjelent a vár az árusokkal és a királyi családdal.

A két fiatal nagyon megörült, megölelték és megcsókolták egymást. Jancsi nem értett valamit, hiszen úgy tudta, hogy a királylány szíve már másé.

- Mi a baj? – kérdezte a lány
- Tudod, én azt hittem, hogy neked már van választottad. – mondta Jancsi
- Húgocskám! – szaladt feléjük egy gyönyörű királylány. – Annyi év után, végre láthatlak!

Jancsi ekkor értette meg, hogy igazából a kisebbik királylány segített neki. A nagy sokadalomban megtalálta az édesapját is. Akinek töviről hegyire elmesélte, mi minden ment keresztül, hogy őt kiszabadítsa.

Természetesen az esküvő sem maradhatott el. Az idősebbik lány végre hozzá mehetett a szíve választottjához. Jancsi pedig elvehette a kisebbik királylányt. Nagy lakodalmat csaptak, az öreg király a fiatalokra hagyta a birodalmát. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Így lett vége a mondókánknak is: Jancsikából kiskirály, kiskirályból tulipán.